

ARALIK 2024

SAYI: 10

DÜŞ

EDEBİYAT,
FİKİR VE SANAT
DERGİSİ

BU SENİN DÜŞ'ÜN

Yeni yılda huzur ve mutluluk
hep sizinle olsun!

Samet Mutlu, Ceren Uğur, Saadet Nur Arapoğlu, Z. Seha Deniz,
Mehmet Emin Karakaya, Emine Bakırcı, Ömer Aykut Topal,
Zeynep Mildan, Haydar Aksoy, Gülcan Üzer, Nilgün Kurnaz,
Serap Dostal, Erkan Eren, Mihriban Cesur, Fahri Küçük, Muhsin
Işık, Hasan Arda Akcalı, Mete Sayın, Şahin Öztürk, Sevim Varlık

KURUCUMUZDAN

23 Ekim

Sonbaharda doğmuş güneş
Ve aşk aynı mevsimde başlamış
Güzel şeyler geldiğinde aklıma
İnan tanrı hepsini sende saklamış

Samet Mutlu

Bana yukarıdaki şiiri yazdıran ve daha nice şiirler yazdıracak olan sevgilime ithafen...

Yaşamak Cesareti

Atmalıyız üstümüzden
En büyük halini kederin
Kurtulmalıyız
Çetrefilli utançlarımızdan

En yüce cesaretleri taşıyarak göğsümüzde
Tüm yalnızlıklarımızı
Geçmişimizle
Serebilmeliyiz yere

Öldürebilmek için korkularımızı
Ölümüne yaşamalıyız hayatı
Ve sanki hiç ölmeyecekmiş gibi
Yaşamamız gerek aşkı

Samet Mutlu

Maskemdeki Yalnızlık

Çevrem karanlık duvarları taşıyan
İnsanlarla dolu
Karanlık cümleler var havaya savrulan
Herkes yalnız, herkes yalnız
Herkes yalnızmış gibi davranıyor biraz
Kimse yalnız değil ben kadar
Kimse hayatla benim gibi tiyatroyu oynayamaz
Gülücük saçan maskelerin ardındaki
Hüzün rengi gözlerimi göremez
Maskenin arkasını görmek istemiyor kimse
Yalnızlık budur işte,
Söyleyin anneme perdeleri açsa da bir açmasa da
Evin içine bakan, bizi merak eden yok.
Kapattım içimi ve sustum artık
Yalnızlık budur
Sen sahneye çıkarsın ama sahne bomboş
Perdeler açılır seni izleyen tek şey
Maskede ki yalnızlık.
Artık bırakıyorum hayatla bu tiyatroyu
Gölge oyunları verin bana
Gölgelerine sığınmak istemiyorum kukla ruhlu insanların.
Işıklar kapansa ve bir tek bedenim içinde
Bin tane gölge oynasa
Adı yalnızlık.
Soy adında kırık kalp parçaları

Saadet Nur Arapoğlu

Kimse

Mavi bir hüznün ile oturmuşum yalnız başıma.
Kimse var yanımda, çekinmeden susabileceğim.
Kitaplar döküleceğim bir kalabalık içindeyim.
Kurtuldum denizden yapılmış tahtıma küllerimle baş başa.
Yalnız olduğumu düşünür oysa beni,
Değilim. Kimse var yanımda beni özgür kılan.
Sizin gibi değildir o, sensizliktir onun dili.
Çakıldım maviden cesaret alan kimseyle göğe...
Sensizim sanıyor onlar beni sevgilim.
Değilim sensiz, beni dinleyen kimse var yanımda.
Uşulca izlerken dalgaları, sarar o elimi.
Gözlerimle titredim kimseye, yalnız değilim ki...
Beni o çukura gömen bir kimse var yanımda.
Görmesinler diye sakladı beni en kuytu diplere.
Gölgelerime gizlenen mavi bir karanlık oysa.
Sesine yandığım bir kimse var yanımda duran

Z. Seha Deniz

Kasıma

Ve öyle bir sonbahar
Ömürden yüzlerce saat kopar,
Sadece bir bakış;
Yalnızca gülümse
-me!
Olmaz, selam olmaz ona,
Sabahını bilmediğim gecenin;
Küsmüş güneşi, konmuyor pencereye.
Siz, biz... Siz biz
Tik... Tak, Tik..
Kalınca bir satır!
Hayır, hayır
Şimdi olmaz olsun bu kahır!
Bağlamak zor bu kimyayı
Perçinlemek;
Düğünlenemez bir tutam ip,
Gelmiyor karıncalar yanıma
Acı!
Hızlıca bitti mi rüya?
N'oldu ceplerdeki sarı ve yeşil paralara?
Silahların nerede,
Eller nerede bacaklar?
Simsiyah perdeyi kapattı mı
Kutsal
Ruhlar?
Neredesiniz nerede?
Tıpkı bir çocuk gibi:
Anne, Anne.

*Mehmet Emin
Karakaya*

Bivefa

Elimden tutar sarı yapraklar dolanır
parmaklarıma
Eğilir bükülür kelimelerim dilimde
Ramak kalırdı baharlara.
En uzak uzaktım ben oysa, yakınları hiç
bilmeyen
Üzeri sandık lekeli izler barındırırdı
hikayelerim.
Yoktur bilirdim ,olmazdı bazı yüreklerin
limanı
Sadece bir göz kırpma mesafesinde,
Savrulur,döner dolaşırdım avareler misali.
Gökyüzünde uçan uçurtmaların kuyruğuna
Tutunamazdı,takat getiremezdi ellerim.
Sisli şafakları, dalgaların dağıtmasını
beklerdim
Boğazımda düğümlenirdi
Hüznümden arta kalan heveslerim.
Çivit mavisi bulutlar göğün göğsüne
kapanırdı
Bulutlar saklasada gökyüzüne sığmazdı
güneş.
Titrek bir kıvılcım gibi sönmezdi hiç ateşi.

Mayıs çiçekleri , hercai gece kelebekleri,
Solgun çiçeklere konarak bitti sonlu ömürleri.
Dünya koştı, onlar uçtu, bitmedi hikayeleri.
Bekler dururdum sonsuz umudun kıyısında
Sessizlik sığınağında karıştırdı düşüncelerim
Kırık bir aynanın dürüstlüğü kadardım oysa.
Ödünç kelimeler aşırırdım mısralardan
Dizerdim cümlelerimin üzerine
Hoyrat dillere de düşerdim.
Kanardı ellerim, acırdı öksüz yüreğim
Gülünesi hikayelerin acemi figüranıda olurdu.
Bir sis çökerdi kaybolurdu hadsiz hakikatim
Gölgemin ipleri çekilir
Karanlığa gömülür, usulca dağılırdı içim.
Pür-hüzüne bulanırdı yaban seslerim
Satırlarda hizaya dururdu evsiz kelimelerim.
Bir söğüt ağacı gibi eğmiştim oysa dallarımı
Aynadaki yorgun, bezgin, biheves suretim
Tasasızca gülümserdi aynadaki aksine
Çocuk olmuşum, şiir olmuşum, hiç olmuşum.
Sığamadığım bu göğsü geniş bivefa dünyada...

Emine Bakırcı

Bir Daha Düşün

Kibri ihtişam zannetme,
Hiçbir maharet onu taca çeviremez.
Güneş yakındır
Zirvedekilerin sunaklarına ateş gerekmez.
Ayna gümüş ve altınla sırlanır,
Aksi zamanla sinanır
Yalnızlık ne demektir
Her nergis ölür ama cismi yeniden dirilir.

Ömer Aykut Topal

Yaklaşır mısın biraz söyleyeceklerim var

Telefonu sana zorla uzatan ve konuş diyen bir şeydi sanki aşk.

Heyecanın doruklarda yaşandığı ilk açılmaları hepimiz hatırlarız. İki seçenek vardır bizi karşılayan .Ya ilk reddediliş ya da ilk aşk...

Çoğunlukla mektupla atılan ilk adımın öncesinde sınıfta saçını çekme ya da montunu onun montunun yanına asma gibi minik ısınmalar yaşanmıştır. Büyüdükçe zorlaşan her şey çocukken oldukça basit gerçekleşir. İlk buluşmalar hep üç kişiyle gerçekleşir mesela. Aileden arkadaşımın buluşacağım adıyla alınan izinler aşkın ilk zorluklarıdır mesela.

Sevgililiğe ilk resmi adım “Benimle çıkar mısın denilerek gerçekleşir.” Nereye?

Her anlamında bir yolculuğun upuzun bir yolculuğun sadece bir basamağıdır bu evre. Ama çok şey öğretir insana. Örneğin bir daha asla o zamanlardaki gibi düşünmeden konuşulmayacağını ,seni seviyorum sözcüğünü cümle içinde çok defa geçirebileceğini(artık öylesine bir cümleye dönüştüğünden),pamuk şekerci gördüğünde artık heyecanlanmayacağını...

Ama bir yandan da birbirine sımsıkı bağlanan aşkların da olacağına olan inancını hiç kaybetmeden büyümeli insan çünkü birbirini seven insanların kalplerinde görünmez bir ip her zaman vardır,uzaklaşmasınlar diye. Bundandır ne olursa olsun birbirinden kopamamaları. Günden güne sevgi çoğaldıkça bu ip daha bir sağlamlaşır ve düğüm oluşturur. Ama kalplerde azalmaya başlarsa sevgi hızla kopmaya başlar ipler.

Zeynep Mildan

Sevginin Erdemi

Gizemin büyüü
Kararsızlığın uğultusu
Düşünle boyandı ıssızlığım
Üflediler seni usuma
Ve küskünlüğü çaldı güneş gönlümde
Mavi bir kuş kondu gülüşüme
Mevsimini sordular
Yüzüm kış kıyamet
Oysa bir zambağın ıslığında
Kırmızı alevlerin soluğunda
Ellerim ellerini aradı boyuna
Ve uzaklar tuttu beni çok yorgunum
Sevginin elleriyle bana gelmene
Yazgılı bir kırgınım.

Haydar Aksoy

Yitik

Duygularım kapında el pençe divan,
Gönül bahçemi kavurdu kasırgan.
Yaprak döktü her bir yanım,
Nereye baksam tarumar, zarar ve ziyan...

Geçmişte güneşin ışığı,
Vururdu yüzümden aynalara.
Cemre İlk yüreğime düşerdi,
Sonra mavi denizlere, kırlara.

Rengini alırdı rengimden gökkuşağı,
Nehirler çağlardı sözlerimden aşağı.
Saatler bilmezdi geceyi, şafağı
Sesimdi, sevinçle oynayan çocukların sokağı...

Bu gökyüzü, bu deniz, bu sokaklar,
Şimdilerde neden böyle ıssız ve soluklar.
Hani nerede uçurtmalar, gemiler ve çocuklar?
Her köşede yitik, öksüz anılar ve boşluklar...

Gülcan Üzer

İstanbul

Vapurda martılara simit attım
Martılar selam verdi bana
Yıkık, dökük virane evlerin bulunduğu
sokaklardan geçtim,
Buram buram geçmiş kokuyordu sokaklar
Kız kulesinden, galata'ya çocukluğumu sordum,
Bir köşeye saklanmıştı, bulamadım..
Bir de seni aradı gözlerim, sen yoktun
Bir daha sevebilir miydi kalbim böylesine!
Bu şehir benliğimi alıyor,
Bu şehir beni benden alıyor..
İstanbul beni anlamıyor!
Bu gönül kime aldaniyor
Şehrin kalabalık sokakları bile
umutsuzluktan ağlıyor
Çaresizliğim ruhumu sarıyor
Ömrüm sararıp, soluyor
Aşktan kim bilir, kimler bu şehirde yara alıyor..
İstanbul, anılarım, çocukluğum sen de saklı..
İstanbul, beni bende bul!

Nilgün Kurnaz

Geçmiş İnsanın Gölgesidir

Yanında getirdiği minik bavuluyla soğuk tırabzanları tutarak okulun merdivenlerini çıktı. Son basamağa gelmişken geriye dönüp baktı ama ne var ki annesi şoföre çoktan hareket etmelerini söylemişti. İki adım sonra okulun içerisindeydi.

Yüksek ahşap tavanlı ve rutubetten çillenmiş koridorların bilinmez dehlizlerinde kendi yatakhanelerini bulmak için ilerledi. Yatakhanelerde cam taraftaki yer ona ayrılmıştı. Tüm çocukluğu neredeyse burada geçecekti.

Seneler geçiyor geçmesine ama o hep aile sıcaklığını arıyordu. Annesi onu okula bıraktığı günden bir hafta sonra yeni eşiyle evlenip yurtdışına gitmişti. Uzun bir süre gelmemiş ve sadece anneannesiyile görüşmüştü genç kız.

Okulun tüm işlerini gören ‘Hüseyin’ adlı, kel, tıknaz ve elli yaşlarındaki adam, kız neredeyse orada bitiyor, onu sıkıştırıp taciz ediyordu. Birisine anlatsa, ona inanırlar mıydı? Bir tarafta ergenlik çağında kız çocuğu, diğer tarafta yılların hizmetlisi.

Gündüzleri, köşe bucak hizmetliden kaçıyor; geceleri gözüne uyku girmediği gibi ardı sıra karabasanlar görüyordu .

Yatakta yine aynı kâbusları görürken “yapma Hüseyin amca kaldırma eteğimi, bırak canımı acıtıyorsun” derken kan ter içinde uyandı yaşlı kadın. Etrafına nerede olduğunu anlamayan bakışlar atıyordu. Dışarıya baktı ve pencerenin önüne geçip, buruşmuş ve damarları yüzeye çıkmış o narin elleriyle, şalını omuzlarına kadar çekti.

Şafak sökerken şükreden gözlerle bahçedeki ağaçların arasından doğan günü selamladı; “neyse ki rüyaymış” dedi. Hangi aya ve güne girdiğini kestirmeye çalışırken, odadaki horultuyla irkildi; varlığına alışamadığı arkadaşıyla aynı odayı paylaştığını hatırladı. Kimdi bu kadın? Neden odasındaydı? Yabancı bir kişinin varlığına alışamıyordu. Yorgana sarılmış yatan kadının yüzü, annesininki gibi ruhsuz ve meymenetsizdi. “Zaman insanın yüzünden tüm güzellikleri siliyor mu? Artık benim de yüzüme bakmaya tahammülü yok mu insanların” dedi kendi kendine, yaşlı kadın. Evinden getirdiği tek eşyası olan çiçekli koltuğundan hafifçe doğruldu ve bakışları yatağının başucundaki komodinin üzerindeki aynaya kilitlendi. Yorgun yüz onun muydu? Geniş alnındaki çizgilerin her birinde derin yaralar gizliydi. Ya gözaltı torbaları, kaç uykusuz gecenin birikimiydi?

Başını kaldırıp duvar saatine baktığında, yemek vaktinin geldiğini fark etti ve zamanın acımasızca geçtiğine bir kez daha tanık oldu.

Taş çatlasa 30’unda olan ince uzun boylu bakımevi görevlisine “Hah! Benim dinazorlar da yemeğe inmiş” dedi gülümseyerek. Genç kadın “evet Nermin Hanım bakın sizin yerinizi ayırmışlar bile. Hadi yanlarına gidin, yemekten sonra da ilaçlarınızı getireceğim; yenilerini de ekledi doktor.” ‘İlaç’ lafını duyunca, yüzü ekşidi; her zaman ilaç kokusu ona okuldaki reviri ve o günü hatırlatıyordu. Eski diplomatlardan Latif Bey onu görünce ayağı kalkıp elinden tuttu ve oturmasına yardımcı oldu. Ne de olsa İstanbul beyefendisiydi ve belli etmese de Nermin Hanım onun için, İkinci Bahar Bakımevinin en zarif ve güzel kadınıydı. Latif bey, onun hayatı boyunca hiç evlenmemiş olmasına bir türlü anlam veremiyordu. Kendisine nezaketle yaklaşan beyefendinin adını hatırlayamaması ağrına gitmişti.

Bakım Evi’ndeki kadınlar sayıca erkeklerden fazlaydı. Yoksa Âdem’e yasak elma yedirdiği için kadınlar lanetlenmiş miydi? Nermin Hanım ise lanetini, kendinden; o makûs talihinden bilirdi. Geçmiş değil de bugünü unutuyor olması başlı başına bunun göstergesiydi.

Yemekler yenmiş, herkes kendi tercihine göre zaman geçiriyordu. Bir grup, üst kattaki hobi odasına geçmiş, kimi ahşap boyuyor kimisi takı ya da tespih yapıyordu. Nermin Hanım ise adet edindiği gibi, büyük salondaki kitaplığın köşesindeki koltukta alıyordu soluğu. Burası onun için mahremdi. Çünkü kendisinden başka, ara sıra sadece Latif Bey gelip ya tarih ya da İstanbul temalı bir kitabı eline alır yanı başındaki koltuğa otururdu.

Nermin Hanım koltuğa oturmuş elinde Peyami Safa'nın 'Yalnızız' adlı kitabını okurken, Latif Bey yanına usulca sokuldu. Başıyla selamladıktan sonra, her daim kendisine İstanbul'u anımsatan kadının gözlerinin içine baktı ve dudaklarından Yahya Kemal'in dizeleri döküldü;

AZİZ İSTANBUL

Sana dün bir tepeden baktım Aziz İstanbul!
Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer...
Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul!
Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer.

Nice revnaklı şehirler görülür dünyada,
Lakin efsunlu güzellikleri sensin yaratan.
Yaşamıştır derim, en boş ve uzun rüyada
Sende çok yıl yaşayan, sende ölen, sende yatan...

Serap Dostal

Nasılsa Hayat

Dalgınlığımın izahı var mı, hüzün
Yarasının unutulmuşluğuyla soruyorum
Küf tutmuş odamın en izbe
Köşesine çekilmiş bakarken solgun bir maziye

Uzak bir ülkenin kanayan sesi
Gibi çınlıyor kulaklarımda yokluğun
Gece telaş içinde,uykusuz
Gökyüzünün çığlığını kusuyor üzerime

Ağlıyor saksıdaki mahzun çiçekler
Tozlu raflarında kaderine terk edilmiş
Sıra sıra kitaplarla ve ismin
Duvarlara kazınmış kanlı gözyaşından belleğimde

Yüreğimi sürgün ettiğimden beri
Penceremde göremez oldum hayal kuşlarını
Ne tarifi var ne merhameti derin yalnızlığımın
Ölüyorum desem bundan benim bile yok haberim

Bir insanın sığar mı kendi yeryüzüne
Ömür dediğin sürer mi hiç istediğin gibi...

Erkan Eren

Sen ki Benim İnşirah Yağmurumsun

Sen ki benim inşirah yağmurumsun!
Usul usul gönlüme yağan.
Rahman'a şükür sebebimsin.
Beş vakit seccademdeki duamda adını dile getirdiğim.

Sen ki bir eski zaman bestesisin!
Ruhuma tılsımı fısıldanan.
Melodisiyle aşkın davetine icabet ettiğimsin.
Saadet dolu hülyaların girdabına çekildiğim.

Sen ki benim sevda ufkumsun!
Bir bakışıyla gönlümü heyecanlandıran.
Geleceğe dair umudumun timsalisin.
Şefkatini kendime sığınak seçtiğim.

Sen ki benim huzurumun nişanesisin!
Varlığıyla benliğime güç katan.
Yanıdayken dahi hasretimsin.
Ervah- ezelde kalbini evim bellediğim.

Mihriban Cesur

Günah Çıkarma Seansı

şu çatıyı yırtıp atabilsem balkondan aşağı bütün yanılıgıları ezese
bükülecekse aynı gökyüzünün altında bükülsün boyunlarımız
etimi sıyırıp kırsam kemiklerimi kaynatsam senin gözlerinin doğrularında
yeniden

ne denli kaçmış müzik sesimden sesim ne denli yabancısıymış hürriyetin
yol olsam serilsem ayaklarının altına eze eze yoğursan benimi
serinlesem serinlesem sersemlesem iki dudağının ılık cennetinde
bir sarımlık cigara olsan derin derin saklasam ciğerlerime nefretini
açsan önce kollarını kalbini sonra
an an unutsam sensizliğin kiraladığı kirli günlerimi

edebiyat tarihçisi ne bilir tınılar bize ne sızlardı

ağlasın zamanında sevinçlerle çağlamış gözlerim kör kalsın ebediyen
nurunu yitirdiği o günün tutsun yasını kurusun ömrümün kalanı
bir parça çavdar ekmeğini götürmeyen yüreğim kan doğradım tasına
ye şimdi onu salya sümük
ve şiir kus için için biricikliğine şirk koştuğun hislerin dili gibi

cehennem, aşkı tanımayanların suretlerinin silindiği yerdir
gayri biliyorum yerimi. ah ne acı fakat ne güzel, ne iyi, ne hoş!
musallat olması layığının aitine

Fahri Küçük

Kim Bilir

Ben kalbimi nadasa bıraktım sevgilim
Ama mevsimlik değil ömürlük bıraktım.
Sen olmadan ne yapayım ki yüreğimde filizlenen tohumu?
Ben başkasının gülü, çiçeği olabilir miyim?
Bir başkası beni öpüp koklayabilir mi?
Senden gayrı kim benden verim alabilir sevgilim ?
Nice aşıklar geldi geçti şu fani dünyadan
Kimisi aşkına kavuştu
Kimisi sevdasını kalbine gömdü.
Kimisi de sevdiğini ararken Mevla'ya aşık oldu.
Kim bilir beni nasıl bir son bekliyor?
Kim bilir sensiz beni ne dertler saracak?
Kim bilir hangi diyarın toprağı örtecek cesedimi ?
Ah kavuşamadığım sevgilim.
Kim bilir sen bu dizeleri okurken ben nerede olacağım
Bıraktım kendimi zamanın acımasız kollarına.
Kaptanı olmayan gemi misali akıntının götürdüğü yere gidiyorum.
Ne buz dağlarından ne de korsanlardan korkuyorum.
Dünyevi zevklerden bile mahrum bıraktım kendimi.
Kaldı ki sensiz neyin tadı olabilir ki ?
Morfinsiz ameliyat olsam bile acı hissedemeyecek kadar da
hissizleştım.
Kim bilebilir ki neşterin gidişinin yanında kör kaldığını ?
Kim bilebilir ki beni iyileştirebilecek tek doktorun sen olduğunu ?
Kim bilir?

Muhsin Işık

Sokak Lambası

Sokak lambası, sabahlara kadar aşk acısı çekip sonrada bakarken söndürene güzel değildir tabi, peki ya bir sineğe? Tabi ikisinide aynı şeyin zedelediğini düşünseydik bu elbette aşk olurdu. Bu perspektiften bakarken ne olur yadırgamayın kendinizi. Birisi bir çift göz uğruna kendi duygularına yenik düşüp sabahları ediyor diğeri ise kırmızı, akışkan bir sıvı olan kan sevdalısı. Bakın ikisinide aynı başlık altında toplamak ne kadar basit? Kelimeler ve cümleler sihir gibi değil mi? Aşk bir sineğin bakış açısından bakılacak kadar basit ve bir o kadarda çetrefilli bir iş. Tüm gün kan emip gelmesek bile biz sokak lambasına değil bir kalbe yenik düşüyoruz. Lambayı yeğlediğimiz günlerde gelecektir elbet ama kısaca anlatmaya çalıştığım şey şu: Sokak lambası olmayı yeğlerdik.

Hasan Arda Akcalı

Nefa

nefâ dedim

bacaklarım gün aşırı utufetli

çürümüş

kokuşmuş

ölmüş de öldüm demeye dili varmamış

peki benim baltam nerede

elim niye varmıyor almağa onu

ve bacaklarımı kesmeğe

tanıştığım her insana adını sormadan evvela dilimi öğretmek

istedim

nefâ

ve nefâ

terk etmek

ama neyi terk etmek

yamuk yılık bir taşın üzerine çömmüşken otobüs bekler gibi ki mahsur kaldığım ve

ben dışında sakini olmayan adada bu namümkün olacaktır kumlu ayaklarımın

sararmış tırnaklarına bakayım der iken gözlerim yuvasından kayıp yere düştü

almağa çalışırken bedenimi incittim

düştüm

gözlerim bulandı

ellerim sereserpe uyuyuverdim

başka bir şey sunmaz olmuştu zihnim-

rüyamda bir denizin kıyısında idim -envanterim bu ada olmuştu işte kumulu

avuçlayıp elimden akışını seyrediyordum çocukça saatlerce yaptım bunu baymak

bilmeden sonra bir şiir yazmağa koyuldum adanın koca koca yapraklarına

tükürüyordum zihnimle yazdım da yazdım

uyudum uyandım defalarca yeniden ve yeniden yazdım ne yazdıysam böyle çok

rüyamda bir denizin kıyısında idim
-envanterim bu ada olmuştu işte
başka bir şey sunmaz olmuştu zihnim-
kumulu avuçlayıp elimden akışını seyrediyordum
saatlerce yaptım bunu baymak bilmeden
sonra bir şiir yazmağa koyuldum
adanın koca koca yapraklarına tükürüyordum zihnimle yazdım da yazdım
çocukça uyudum uyandım defalarca yeniden ve yeniden yazdım ne yazdıysam
böyle çok günlerimi aldı bu iş ellerimdeki kanı yaladım taşı denize fırlatıp
yaprakları topladım
artık yazmak için elimde tuttuğum taş elimi kan içinde bırakmıştı
hepsini bürüp bir araya getirdim
üstüne alıcısız yazıp
cam gibi suya bıraktım
gözden kayboldu saatlerim
yağmurlarla uyandım
düşlerimden alnımın çatına ve yanık kollarıma düşen hafızama dört kolla
sarılmış şu iki ifadeyi gözüm bir yerden ısırды
binlerce şey yazmıştım da
diğer bütün yaşamsal dökümüm yazınsal yanımla düşük çocukları gibiydi
- o gün terk edecektim beni
gölgesine kadar bu yüzdendir ilk defa evden çıkarken üzerime bana ait olan
hiçbir şeyi alma gereği duymamıştım
eğer bir adaya düşecek olursanız benim gibi ölümünüzü susuzluk değil de
içeceğiniz deniz suyu getirecektir
son

Metem Sayın

ŞARKI ÖNERİSİ

Şarkı: Yan Yana

Sanatçı: Dolu Kadehi Ters Tut

Şarkıyı Dinlemek İçin Kare Kodu Okutunuz.

Yahya Kemal ve Őir Estetiđi

Yahya Kemal Beyatlı, edebiyatımızda eşsiz bir yere sahiptir. Onun Őiirlerinde tarih, coğrafya ve estetik iç içe geçmiştir. Őiirlerinde ahengi ve Türkçenin melodik yapısını öne çıkaran Yahya Kemal, Divan Őiirinin geleneği ile modern Türk Őiirini harmanlayarak bir sentez oluşturmuştur.

Yahya Kemal, Şiiri bir kelime dizisi olmanın ötesinde, duygu ve düşüncenin ahenkli bir ifadesi olarak görürdü. Ona göre Şiir, sadece yazıya dökülen bir metin değil, bir ruhun dışavurumuydu. “Rindlerin Akşanı” ya da “Akıncılar” gibi eserleri, bu anlayışın izlerini taşır. Tarih bilinci de Yahya Kemal’in eserlerinde önemli bir yer tutar. Özellikle İstanbul, onun kaleminde sadece bir Şehir değil, bir medeniyetin öyküsüdür. Her köşesiyle geçmişı anımsatan bu Şehir, Yahya Kemal’in Őiirlerinde hem bir tema hem de bir ilham kaynağıdır. Sonuç olarak, Yahya Kemal, Türk edebiyatında bir estetik devrim yapmıştır. Őiirlerindeki dil işçiliği ve anlam derinliği, onun eserlerini ölümsüz kılar. Onun izinden yürümek, Türkçeyi hem doğru hem de güzel bir Őekilde kullanmanın önemini anlamaktır.

Şahin Öztürk

Yenilikçi Padişahın İlginç Özelliđi: II. Mahmud'un Kar Sevinci

Bilime ve kültüre önem verip, yasalarla orduyu yenileyen 30. Osmanlı Padişahı Sultan II. Mahmud'un kış mevsimine olan düşkünlüğünü biliyor muydunuz?

Sultan II. Mahmud, kar yağdığında çok heyecanlanırdı. Dönemin padişahı olduğu için, kartopu oynaması pek münasip görülmezdi. Bu duruma çok üzüldü. Hatta belki de içinden, "Padişahsın diye mutlusun sanıyorlar." derdi. Yine bir kış gecesi çok fazla kar yağdığını görünce Enderun ağalarını uyandırıp kartopu oynamalarını istedi.

Ağalar bu emri tuhaf bulsalar da küçük çocuklar gibi kartopu oynadılar. II. Mahmud ise ağaların eğlendiğini görünce çok mutlu oldu. Oyundan sonra bütün enderun ağalarına çeşitli hediyeler dağıttı. Hafız İlyas Efendi'nin kayıtlarına göre II. Mahmud, Osmanlı padişahları arasında kış mevsimine en düşkün olan padişahı.

Saltanatı boyunca devletin ayakta kalması için mücadeleler verip, son on üç yıllık dönemini ağır iç ve dış meselelere rağmen yoğun reformlarla geçiren II. Mahmud; yaşadığı dönemin çok ötesinde bir padişah olarak değerlendirilir.

Sevim Varlık

*Bir sonraki
sayıda
görüşünceye
dek umutla
kalın...*

